

Αντό το θέμα των συνταξιδιώσης (τημπτικώς ή χά) κόπων λαού ποτεχνών, ο δηλώσεις τού θύμου πουργού και ή δάλη ντιμεπώπηση των άνθρωπων του πνεύματος ήταν τή πολιτεία (οδέ σύγκριτη με τα πώς ντιμεπώπιζανταν άλλοι έκρηκτοι πάσι της «κουλαύρας») άρχισε να ένοχλει. Κι ιώσιας οι πνευματικοί άνθρωποι μαθήμενοι στην ιεροψιφή τους όχι μόνο να μήν έμπορευσάνται με την καρπούζη των πνευματικών τους μόχουν, άλλα και νά τους παρουσιάζουν «διάσια διάλαγμα», θά έπρεπε νό δηλώσουν ότι παροιτούνται τις «τιμές» ή αλλά έπιστρεφούν και τις συντάξεις άλλα και την προ-βλατική ντιμεπώπηση. Φυσικά, θά έκαναν μεγάλη ρήγμα στους κυρίους των υπουργών και ύψων πουργού, οι οποίοι θα έτριψαν τά χέρια τους. Άλλα...Μέ την ευκαιρία θά σημειώσουμε ότι θά ήταν η σύζητη έργου αν για νό διαπιστώσαμε ά ίσχυρομάς οτι παλιότερα οι συντάξεις δίνονταν χοριστικά δημοσιεύειν οι κατάλογοι δάνων έχουν συνταξιδιώτητε, κι άνκυρα ον δάνω κι πέρα δημιουργώνται οι άποφασίες τών δύο έπιτροπων και τά οκεπέντα για κόθε συνταξιδιώτηση. Οι λογοτέχνες και οι καλλιτέχνες γνωρίζουν πρόσωπα και πρόγματα τών κόδωνας τους και διά κριόνων τέ... κρίσεις. Ενώ οι άλλοι, που πιθανότατα κάπου τά έχουν δικουάσει δύο αντά, ένεργουν με τρόπο που μόνο ον προσδοκήθη μπ θυμητούνε νό θεωρηθεί.

«Δημοκρατικές» διαδικασίες

Επικλητική έκδηλωσα σεβασμού πρός τις «δημοκρατικές διοικήσεις». Πρό καιρού ή γενική συνέλευση όλων των έργαδων μεν (θεοποιών, τεχνικών, διοικητικών) τού ΚΩΒΕ παρασφάση την επανάληψη της έκλαυσης έπικρασίων των στην διοικητή του θεάτρου. Αυτό, όμως, δεν ορίσεται σε μερικούς. Κατ’ αρχάς πά μαζεύουν υπογραφές για να μη γίνει οικεσθήτη ή άποφαση της γενικής συνέλευσης. Και φυσικού, πολλοί έργαδονται θρέβουνται σε δημητρία πά απόντοι τους ζητούντων την υπογραφή τους. Γιατί η ψήφος είναι μυστική, άλλα ή υπογραφή; Διαμορφίου το πράσινο σχέδιο. Και διανοτικής «δημοκρατικό». Καποτε έργαδονται μόνι μίαν «αίσταντθήκαις σύν μαντρωνών» αι αποτυχούσαν γενική συνέλευση, όπου δὲν υπήρξε διαρραία. Και δεν έρειτι να πρωθυπουργούς κανεὶς όποιο τάδε σα τραγικά συμβαίνουν στην δεύτερη κρατική οικήη, στο δόνιμα της «έλευθερίας του ουνικάλεισθανού».

Κοριένα
λαρύγγια

Νά πού τητάσαμε σέ ανοικτό πόλεμο συνθετών και τραγουδιστών. Οι πρώτοι (με πρώτο τον) Χατζήδaki και τότε Θεοδωράρη) παίρανερέουν στούν δέχεταις νά περιλαμβάνειν τά τραγούδια τους στις διάφορες συναυλίες και έμφανισες. Επτά, όντας επιμεινόντων στην πλειά, προβλήπειν τα νά ακούεις πά μόνο τραγουδάσια ρετρά και δημητικά. Αιθούσαμαστη

Ένα πολιτιστικό κέντρο μεγάλων άξιωσεων

Καλλιτεχνική ἀνθοφορία σὲ μνήμην Τζών Κέννεντυ

Η ιδέα είχε ριζθεί από την εποχή Αιγευχάουερ.- Όπου και στην Αμερική δέν πέει το χόρια

Δέν είναι μόνο στην Ελλάδα πού τα πνευματικά κέντρα ζητίζονται και δημιουργούνται με δυσκολία, τρομερώντων θέσαις αναλόγων. Παράδειγμα τό κέντρο Κέννεντυ για τα τέχνες, πού ανέγερθηκε στην Ουάσιγκτον και λειτουργεί από το 1971. Τό κέντρο αυτό που έχει επανιδούσει και έχει έπικριθεί σαν κτίριο, όλα πάνταυσσει μια άδιογχεστη δραστηριότητα, πού μετέβαλε την άμερικανή πρωτεύουσα σε πόλο καλλιτεχνικού ένδιαιφέροντος, μέχρι παντού να δημιουργηθεί, στην πάμπλουτη Αμερική, συνάντησης πολλές δυσκολίες.

Ιστορία της δημιουργίας του πολύ πρώτης γένους πράεδρος διαστάσεων. Τών Κέννεντυ. Ο πρώτος προεπικοινωνίας έγιναν από τα χρόνια προεδρίας του Αικενόναουερ, μάλιστα είχε έγκρινει τα σχέδια της Εντούαρντ Ντάρελ Στόουν. Άντις της οποίας ήταν η πρώτη προεπικοινωνία της ιστορίας της Δημοκρατίας της ΗΠΑ.

Ù ποστήριαν τό «κέντρο» òπως
Χιούμπερτ Χάμφρειν, ò
Αθερελ
οριαμία, ο Φουλμπράιτ και πολλοί
ου. Και κοντά σ' αύτούς δημιουρ-
θηκε μιά όμαδα φιλανθρώπων και
οπτών που ένωσαν τις δυνάμεις
και δημιουργησαν μιά πρώτη
η.

Ωστόσο τὰ ἐκατομμύρια τῶν δολαρίων δὲν ἦταν δυνατόν νὰ θρεθούν ἀπό δωρεές. Καὶ στήν κρίσιμη αὔτη

Στοιχιαὶ στῆματα: Ο Λάντον Τζόνους με τὸ «χρυσὸν φτυάρι» ἀρχίζει τὴν θεμελίωσην τοῦ κέντρου Κέννενου. Εικεῖ τὰ ἀδέρφια τοῦ δύο απολογητῶν προσώπων, ἀπέταξε ὁ πρόεδρος τοῦ «Κέντρου». Σ. Στήβενς μὲ τῇ πακέτῳ τοῦ κτιρίου, ποὺ είναι ἀμέσως πορευατικώδηπάτια.

ών ἄγραστος τό Εμπάρι Στέπη
νιντίνης, τὸν γνωστὸν υποναέν-
τηνάς Νέας Υάκουνας ποὺ ὀργύτερο
κατώθηκε σε θεατρικές δου-
ς και ἀνέθασ τα παραγόμενα σάν
«Αἴγα ίώννα», τη «Νυσσασμένη»
τη «Ανθρώπινα για δλες τίς
τέσσας» κ.ά. και σιγά- ση μετέφε-
τη ειδινόφεροντα στο όπι τίς
τηρήσεις στο βέατον και γενικό-
να στις τέχνες. Η έκλογη αυτή τού

φάση ήλθε και ή δολοφονία του Κέννεντυ. Αλλά, όπό μιάν άποψη, το θέμα τού κέντρου πήρε μιάν άλλη άποψη, καθώς ο νέος πρόδρομος, δ. Λύντον Τζάνονα, τό-
νισε ότι τό κέντρο θα γινόταν
των άσκοπηστος καὶ μαλι-
στα, παραμερίζοντας ἀλλά
σχέδια, είπε πώς τό κέντρο
οι δύο πόλεις θα συναντήσουν

ές, ήθοποιούς καὶ χορευτές».

*Ιλήθος ἐπιτυχιῶν
αἱ ἐκδηλώσεων*

Στά χρόνια πού έχουν μεσαλαθή-
τι το κέντρο Κέννεντυ έχει απαδει-
εί ένα κέντρο πολιτισμού διε-
ών τάκτινοβολίας, καθώς έχουν
επιταχθεί παραστάσεις και συναυλίες
γυγκρατήματα και καλλιτέχνες όπ'
η τήν Αμερική κι απ' όλον τόν

Τὰ νέα βιβλία

Κώστα Διγκαβέ, «Αλμανάκ 1984

Είναι γνωστά τά βιβλία του δικηγόρου κ. Διγκαθέ, πού άνοικουνταν γεγονότα κάθε χρονιάς, θιβλοί πού άποτελούν ένα είδος αυλαγής άντιστοιχών κειμένων του πού δημοσιεύονται στη «Μετενδόνα». κάθε μήνα. Κι άκυρη ήταν οι γνωστοί πού ήταν οι κ. Δ. Διγκαθές έχει μεταφρασθεί μια σειρά Βιβλίων για πολιτικά γεγονότα μεταπολεμικά, για τις Έλλησκος κ. κ. Τώρα μας δίνει ο ένας πόμο που πλεονέκτησε ιδιαίτερα την προηγούμενην σε έμφασην και ποι περιέχεται στην ουποκάτια τά σπουδαιότερα έσωπερτα και ξένα γεγονότα του 1981 και τού 1982, το άντιστοχο γεγονότου του 1983, τά πιοτελέσματα λαών τών Ελληνογάιων ανημορθεών που ένιναν στην Ελλάδα από τά 1946 μέχρι το 1981, καθώς και τά πιοτελέσματα τών εύρωσκαλών, στοχεία για ξένες χώρες, ίων ποδοσφαίρου αναφέρεται στάν θαλητούμαν και ποιλές φωτισμαγιές προσωπικήτων, τήση στην Ελλάδας και τών άλλων χώρων. Ετοι το έφερντο θιβλό του κ. Διγκαθέ είναι προϊσποτάς θοβήμα για κάθε άνωνγκαν, μοναδικό διτ' ότι έφρουμε στάδιαζους του. (Εκδόσεις «Μαλλιάρη - Παπαίδη»).

Ερμαν Εσσε, «Ο βροχοποιός»

Ενα βιβλίο μεταφρασμένο από τάν Γιώργο Κώντα, που περιλαμβάνει τρία συγγράμματα του Τσού. Στά πρώτο, τόν «Βροχοποίο», Εξιπτορείται ή καν τους μάγου - βροχοποίον Κνέχη σε κάπιο χωριά της λίθινης έποκης, στά χράνια πού ο γυναικείς θριάκιαν δόντα στήν έξουσια. Το Εσέα με μεθοδικής πορείας πινελέψεις μάς δίδει τα πελάγματα του μάγου αλλά και τού κάπου ποών περιβόλλου, κοώνες και μια περιφράγματη προσπάθειας του νά δρει τον αργινό τους δρόμο που δηγείται στη γνώση και στην ένορμότητα του μέ την αργινό τους δύναμαντος. Στό δευτέρο διηγήμα, πού τίτλοφρείται «Εξαμολυνήτης», περιγράφεται ή άιος και τά πάθη του ιωσή Φάμουλους, ένας δυναχωρήτης - δόκτορης οπλίτης σε έντα έρμου της Πλαστίνης στους προχριστιανικούς αιώνες. Πρόκειται για την περιπέτεια του διανοητικού πιάδ άνθρωπου, πού προσπαθεί ώχισει τά διερθου το κοι νά τόν πιστεύει συγχρόνων. Τό βιβλίο συμπλήρωνεται μέ τό διηγήμα «Μέσα κι έξω», άναρετος στην άναψητη της πρωταρχικής πορείας του ο Γερμανός που δένει την υπέρηξη με τό σύμπαν. Επο με τά τρία αυτά διηγήματα το περιεχόμενο που ωπλετάσει παρουσιάζει διορονικά τη πορεία του πενταεύθυντης.

τὸν Λούκα Καρατζάλε, «Σαπιοκή

Γνωστότερος περισσότερο όποι τά θεατρικά του έργα (κυρίως το «Χομένον γράμμα») ή όλη η ιστορία της Ρομανίας συγχρέφεις Καρατάζε, θεωρείται πολύ κλασικός, όχι μάν στη γένναια του. Κι άδικα θεωρείται όποι τούς ποιητές που διαμφισσούνται και τύλουνται στην ρουμανική λογοτεχνία και την πολιτισμό. Οντός και διειδούστος στά κοινωνικά προβλήματα της ίδιας του στην καπιτάνη της 19ου πρώτης τούρα (200 αίνια) και με βασικό του το πότι τη διάτρηση, προτίνατε το λαϊκόντανα υδάτα της ρουμανικής κοινωνίας και δοθήστε σε μάρτιο την ανθρωπινότητα διαμόρφωση της. Κοταγάδευμένος όποι Ελλήνες γνοείν, ξέρει ότι πρόσθια προσάρτη να δίνει στους ήρωες του πολέμου από τις όπερες και τάλαντά του πολύτιμα τη φύση μας. Καί είναι φυσικό, άσυν στην έποιξη του Καρατάζε, να την παραδώσει στην Ελληνίδας έπαινος σημαντικά ρόλο στην ρουμανική κοινωνία, στη διοίκηση και στην παιδεία της. Διαδόθηκαν τά 24 κείμενα του βιβλίου (ας μετάφραστην «ώργην Ζωΐδη») διαπιστώνει κανείς πίσω σημειερίνες είναι οι καταστάσεις και οι ινδικοί νικητές που παρουσιάζει με πρηγού χιούμορ το Καρατάζε, και, επομένως, προσδό λιγού δρόμους πρόδοση διανυθήσει από τόπο του έργου μέχρι σημερανής στην οποίαν σημειώνει ότι θά χρειοτεί πολὺς δρόμος δώδικα για νά πάθοσαν (και στον ίδιο στόχο) σε μά καλύπτει κοινωνία. Είναι η μελανχολία πού κλείνει μέσα του μάνταν τά χιούμορ, η πίκρα πού άφηνε σάν κατακάθι ή σότιρα. Τό διαδίλιο τού Καρατάζε διαβάζεται ευχάριστα και άποτελεί δείγμα ύφους λαϊκού. (Εκδόσεις Κέδρως).

Νέες ποιητικές φωνές της Θεσσαλονίκης - 1

Καινούργιες ποιητικές φωνές από δύο γνωστές προσωπικότητες στα πενταετή διάστημα της Θεοσαλονίκης. Πρώτα τα ποίηματα της Αλεξένθρος Μπακονίκη, με τόνο τίτλο «Ανοιχτή γραμμή» – σε έδρασης «Διαγώνιος» – που παρουσιάζεται πολύ πάνω περιγραφικά έναν κόμπο άνεσης, αυτοκινήτων, ράλου, πάρτυ, αλλά και πού μέσο από την περιγραφή κρέμονται προσθάλλεις – πέρα από την ειλικρίνεια και την έντυπητητή της γραμμής – μια άλλοισι τελείωση που στηρίζεται στόν παραπάνω λόγο. Η Μπακονίκη δεν θέλει να μάς έξομογυρίζει την παραπάνα της προβλημάτων, αλλά να μάς όωσε εικανές από μια ώρη σχετικής εύμεραιας. Στόσο, κάπου, στη μικρότερη ποιητική της, άπως την Χρονία, έχει έξομολογηθεί «Διστάσια στούντιο Χορού» / κατ στραγγίδια / δε λέω τοπικήν γραγούνδια / μένω κιλεστή και δράρη / στη ζωντανή παρέα...».

Τά «Ιστομάτα του '83» της Χαροκόπειας Γιανδρώφω - Σωτηρούπολη, είνοι χωρισμένα στά δύο και με τη διαιρεσή αυτή γίνεται πιο δηλωμένη η πνευματική ειρεπλάνηση της ποιητρίας σε δύο χώρους, όπου σταν πρώτο υπέρβολα μια προφή πράς τα άλλα, δόκιμα με τόνον ποιητικού προσλήψιμου. Ένων στό υπεύτερο α' τόνον γίνεται πιο πρωτόποτος, δη λέγουμε πιο γνήσιος. Επειδή στον γνησιότητα δεν έχει ούτε έναν προστάτη, η φωνή της Πυλαράκη - Σωτηρούπολη στις φεμινιστικές της για τα γεννοντα ποιητορίατρες (Γυναικεία Θέματα) ή στην άπονταγνωστή της για την αισθητική της ιδέα της Αισθητικοδαμά (1983), ένων είναι πιο διόλκοληρωμένες συνθέσεις οι μικρότερες του επεύτερου μέρους της αυλογονής της. Ξεχωρίζουν ως «Σχέδεισις», δύο ποιητιστικές σειρές: «Σύν μαλί / και προσπάθησα να ούσου πώ / ήταν καιρό τώρα / πήρα ήν πάνθεστα ων φύμαν». Το σόπιτα μα τά νιώσω / μαστελώσι / τριγυριώναν νεκρή / ήν πάνθεστα ων φύμαν». Και παραπάτη, ποι άθρωπώνια, παραποτέται: «Σύν μαλί / και σύ μένεις νεκριά σιωπηλός / τόσο πού ψηλωφώ την άνθεια σου / νώ δύν είσαι ζωντανής».

Δέσποινα Καραϊσκάκη, Επίκουρη Καθηγήτρια, Πανεπιστήμιος

